

Medlem, der dengang var Ordfører for denne Lov. Det kan nu vel være, at ikke blot de, der ikke tidligere have været tilstede i denne Sal — de kunne have ondt ved at have nogen Mening derom — men ogsaa de, der have været tilstede, kunne være i Tvivl om, hvad der blev udtalt, og hvad de selv have udtalt, da Loven var til Forhandling, men hvad man ikke kan være i Tvivl om, er, at dette ikke kan faae nogen Indflydelse, idet Lovens Ord ere klare og tydelige. Det siges, at Indenrigsministerens Samtykke udfordres; der er ikke Tale om at skrive Indberetninger til Indenrigsministeren om, hvad der er skeet; men der er bestemt Tale om at forlange hans Samtykke. Sagen stiller sig nu imidlertid ved et reent Tilfælde saaledes, at det kan oplyses, at den Forudsætning, som det ærede Medlem antog var tilstede, er fuldstændig det Modsatte af, hvad der har været Tilfældet, thi det ærede Medlem har netop som Ordfører sagt det Modsatte, og Indenrigsministeren sluttede sig netop deri til Ordføreren, idet han sagde, at han var fuldstændig enig med Ordføreren deri. Der var fremkommet et Forslag, som gik i modsat Retning, men som baade Ordføreren og Indenrigsministeren modsatte sig, fordi det gik ud fra, at man kunde tage det lettere med Sagen, end man meente var berettiget. Forslaget var stillet af det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgfreds (H. M. Petersen), og han blev saa stærkt paavirket af disse Udtalelser, at han tog sit Forslag tilbage, uden at det kom til Afstemning. Disse Udtalelser gik meget bestemt ud paa, at man ikke let burde kunne komme til denne Slags Afskillelser, fordi man, som Ordføreren bemærkede, „vel kan tænke sig, at der flere Steder end udfæltigt kan være en Stemning for en Afskillelse, uden at Forholdene tale derfor“. Det var netop det, der foranledigede Udvalget til at tilføie, at der skulde „særegne Omstændigheder“, som talte for en Afskillelse, naar den skulde kunne opnaaes med Indenrigsministerens Samtykke. Ordføreren udtalte selv, at det var Udvalgets Mening, at en Afskillelse ikke burde være let at opnaae, og at det netop var derfor, at ikke engang Amtsraadet skulde kunne tilstaae en saadan Afskillelse,

men at Indenrigsministerens Samtykke skulde behøves. Indenrigsministeren udtalte sig saaledes: „Sag maa være ganske enig med den ærede Ordfører i Alt, hvad han har udtalt om dette Endringsforslag; jeg er ikke nogen Ven af at opløse Communer i mindre Dele“. Han har altsaa ikke lagt Skjul paa sin Stemning dengang, og da disse Udtalelser vare fremkomne fra Ordføreren og Indenrigsministeren, tog Forslagsstilleren sit Forslag tilbage, hvorefter Paragraphen vedtoges i Overensstemmelse med Udvalgets Forslag. Sag siger nu, at her foreligger et bestemt Beviis for, at man ingenlunde kan sige, at Meningen med Ministerens Samtykke var, at det ikke havde Stort at betyde. Det foreligger bestemt, at man, da Bestemmelsen blev vedtagen, ikke blot holdt sig til, hvad der efter Sprogbrugen ligger i Ordet „Samtykke“, men man var sig meget vel bevidst, da man benyttede dette Udtryk, at man derved vilde gjøre Sagen endnu vanskeligere, end naar man blot havde forlangt Amtsraadets Samtykke. Netop paa Grund af, at særegne Omstændigheder skulde gjøre sig gjældende, kunde let det Hele falde bort, og derfor lod man sig ikke nøie med Amtsraadet, men fordrede ogsaa Indenrigsministerens Samtykke. Saaledes siger jeg, at man for det Første maa indrømme, at det foreliggende Lovforslag er af stor Betydning; om det end ikke omfatter mange Paragrapher i Landcommunalloven, angriber det den dog paa et saare vigtigt Punkt, saaledes at det kan have mange Consequenter. Dernæst siger jeg for det Andet, at man paa ingen Maade kan paastaae, at Lovforslaget ikke medfører nogen væsentlig Forandring af Communallovens Mening; baade efter de brugte Udtryk, og efter hvad der foreligger om Forhandlingerne, medfører det en ligefrem Forandring af, hvad der er sagt og tilfigtet under Forhandlingerne i 1867. Skulde man nu desuagtet gaae ind paa Forslaget, kunde det kun skee, naar man kunde sige, at hvad man dengang gik ind paa, har vist sig at være fejleert; at det har vist sig, at Indenrigsministeren har misforstaaet sin Opgave og derved har gjort os det til en Nødvendighed at gjøre Forandringer i Loven. Hertil skal jeg svare, at det er temmelig urimeligt, at der allerede i